

IN MEMORIAM DS. M. MONDRIA

In de namiddag van donderdag 3 december bereikte ons het droeve bericht dat is overleden in de leeftijd van 78 jaar onze geliefde vriend en broeder ds. M. Mondria.

Reeds geruime tijd moest hij de afbraak van zijn lichaam gewaarworden, in het bijzonder met betrekking tot de vermindering van zijn gedachten. Maar nadat bij hem ook het gevreesde corona-virus was geconstateerd, waarop ziekenhuisopname volgde en er longcomplicaties optraden, ging het erg snel achteruit. Op donderdagmiddag 3 december mocht hij de reisstaf neerleggen. Zo mocht hij zijn aardse loopbaan beëindigen en ingaan in de rust die er overblijft voor het volk van God. Wat een wonder, wat een wonder! Daar mag hij nu eeuwig in delen en daar komt hij nooit over uitgewonderd. Want de Kerk wordt zalig in de weg van het wonder, in de weg van het recht en in de weg van het bloed. Dat tekende de prediking van onze geliefde overleden ambtsbroeder. Velen van ons hebben hem horen preken. Altijd kwam hij uit op het welbehagen des Vaders, wees hij op de noodzaak van de wedergeboorte en de bevindelijke kennis aan het bloed van Gods Zoon. Eerlijk wees hij op het plaatsmakende werk voor Christus door het inwendig onderwijs des Heiligen Geestes en de toepassende bediening daarvan door 's HEEREN Geest. Niets uit de mens. Niets uit ons. Alles uit Hem, zo reist dat bestreden en in zichzelf zo ellendige, maar nochtans uitverkoren volk naar Jeruzalem. Onze broeder was beducht voor en wars van remonstrantisme, omdat hij door ontdekkend licht de remonstrant vanbinnen had mogen leren kennen. Hoe eerlijk, eenvoudig en afsnijdend, gunnend en liefdevol mocht hij ook de bevindelijke gangen prediken van 's HEEREN arme en bestreden volk, en dat op grond van Gods Woord. En: onbevattelijk groot, bij ogenblikken mocht hij daar zelf ook iets van proeven en smaken en de vrucht daarvan ervaren, wetende dat het ambt op zich, hoe groot de verwaardiging ook is, niet zalig maakt, maar alleen een uit genade toegerekende gerechtigheid van Christus.

Hij vertelde eens hoe hij, tijdens een predikatie over de woorden: 'Christus is alles', wegsmolte van het wonder dat de HEERE aan hem had gedacht, aan zo één, onbevattelijk. Hij kon het niet op. Ook mocht hij in alle eenvoud en met schroom (want wat was hij -terecht- voorzichtig), toen kleindochtertje Rosanne was overleden, ervan getuigen dat het de HEERE behaagde hem daar toch enige ruimte in te willen schenken. De enige gemeente die hij met 's HEEREN hulp, vanaf 1973 tot aan zijn emeritaat in 2016, in alle getrouwheid heeft mogen dienen, was Waardenburg. Hij was hartelijk, vriendelijk, ijverig, zeer pastoraal en ook zelf-verloochenend. Dat laatste leerde hij nooit, hij moest daar nog aan beginnen, vertrouwde hij me eens toe. Wie het vat, die vatte het.

Ook buiten Waardenburg heeft hij in den lande vele jaren naar de lust van zijn hart Gods Woord mogen verkondigen. Nee, wij eindigen niet in de mens. Dat mag niet en dat zou hij zelf niet gewild hebben. Maar we mogen wel opmerken wat de Allerhoogste in hem heeft willen geven, allereerst aan zijn gezin en aan de gemeente Waardenburg, maar ook aan de kring van onze gemeenten en aan velen daarbuiten. Daarom is het verlies voor zijn gezin en voor ons zo groot. Maar voor hem was het sterven winst. Eeuwige winst. Zijn strijd is gestreden. Hij heeft de loop geëindigd en het geloof behouden, en dat alles uit enkel genade. Omdat de HEERE hem opzocht, vasthield en omdat zijn Borg voor hem betaalde en de Getrouwe was en gebleven is. Moge de HEERE zijn geliefde vrouw, die hem met heel veel liefde en zorg heeft omringd en bijgestaan, en daarvoor ook opmerkelijk de krachten ontving, alsook al hun kinderen en ons allen, genadiglijk willen schenken de vervulling van Psalm 106 vers 3:

*'Geef dat mijn oog het goed' aanschouw',
't welk Gij, uit onbezweken trouw,
Uw uitverkoor'nen toe wilt voegen;
opdat ik U mijn rotssteen noem',
en delend in Uws volks genoegten,
mij met Uw erfdeel blij beroem'.*

ds. W.J. Karels, Hardinxveld-Giessendam

